

Vyjmenovaná slova

Pavel Weigel

B

V Přibyslavi na bylinách
býk z Bydžova znaven sténá.
To jsou ale obyčeje!
Však se mu kobyly směje,
že prý nemá byt.
Chce snad tento dobytek
babykový příbytek?
Že je bystrý obyvatel,
bez nábytku a bez přátel
nehodlá už být.

Bystrý býk byl obyvatelem Bydžova a se Zbyňkovou přibyslavskou kobyloou bydlel
obyčejně v příbytku s bytovým nábytkem z babyky a bylin.

L

Kolem mlýna plynou lyže,
slyším vzlykat Olega.
Lysým lýtkem blýská vleže
a pelyněk polyká.
Plytká řeka u Volyně
plýtvá lýkem. Vlysem slyne
plyš.

Volyňský mlynář slyne blýskavým lysým lýtkem, plýtvá vzlyky, polyká pelyněk a plynule
slýchá o plytkém plyšovém vlysu a lyžích z lýka.

M

Myslíš, že my mýlíme se,
když hledáme v Litomyšli mys?
Hmyz je na mýtině v lese,
dmýchám chmýří na umytou myš.
Mykám vlnu u Kamýka,
kde se sumýš nachomýtá.
Strážce mýto zamyká,
hlemýžd' myrtu usmýkal.

My od kamýckého mysu mylně myslíme, že zahmyzená myš smýká nachomýtnutého
hlemýždě mýtinou k mýtu u Litomyšle, odemyká a dmýchá mykané chmýří na umytého
sumýše.

P

Spytihněv zpytuje pyl z Pyšel,
pýchou se pysky mu pýří.
Z Chropyně netopýr zašel
pykat za pytel pýří.
Slepýše šlapou kopyta
koně, co zvolna klopýtá
třpytem mokrého píru.

Spytihněv z Chropyně pykavě pýří pyšný pysk a s pytlem pylového pýří klopýtá na třpytivých kopytech pírem k Pyšelům zpytovat slepýše a pyj netopýra.

S

Sytý syn sypal sýkoře
syrový sýr tu na dvoře.
Sysel syčel, sýček sykal,
sychravý syrý den usychal.

V syré sychravě sychrovský sýček syčel syslu: „Sytý syn sypal sýkorám usychající syrový sýr.“

V

Vyžle žvýká vyzu z výhně
a pak vyje v povyku.
Zvyklé nechovat se řádně,
výská bez všech cavyků.
Vyká mně: „Vy, vysoký pane,
chcete vydru zahlédnout?
To zajděte do Výtoně,
do Vyškova nechce plout.
K výru vaše slabá paže
předponu vy- neuváže.“

Vyškovské vyžle zvyklé vykat vysokému výtoňskému výru žvýká vyzu z výhně a bez cavyků výská, vyje a jako vy povykuje o předponách vy- a vý-.

Z

U Ruzyně v krčmě
ozývá se jazyk hostů.
Rvačka brzy začne.
U Ruzyně brzy jazyk nazývám.

Vyjmenovaná povídka

Pavel Weigel

Zbyněk, co má v Bydžově byt s nábytkem, bystře natrhal kobyle a býku bylinu, ne však babyku, jak bylo obyčejem obyvatel města Příbyslav.

Obě němé tváře slynou blyskem lysých lýtek od pout z lýka. Pásl je u mlýna a vzlykal plytkým pláčem, protože nesměl lyžovat a musel polykat pelyněk. Z oka mu teď plynule splývá slza.

Mýlil se ve své snaze zamykat mýto na usmýčené mýtině, kde se nachomýtla myš, hlemýžď a také hmyz. Postrádal tu však myrtu a umytého sumýše. Ve svetrů z mykaného úpletu dmýchal chmýří a stejně jako my myslel na mys u Litomyšle.

Posléze ohrnul pysk a se třpytem v pohledu zpytoval, zda má klopýtat s pytlem chmýří do Chropyně. V Pyšelech našel slepýše a dal ho netopýru, za což bude pykat. Rázem pozbude své pýchy, až dostane kopytem od Spytihněva. Ten setřásl pyl a teď se pýří.

Jednoho syrého sychravého dne syčel na sytého syna, jenž sypal sýkorám syrový sýr. Snědl ho však sýček, syslu zanechal jen usychající kousek.

Vysoký muž z Výtoně, kterému vykám, bez cavyků výskal, vyl a vůbec dělal povyk. Nevěděl, zda má ve slovu vyžle napsat předponu vy-. Venku žhnula výheň, výr odlétl do Vyškova a vydra žvýkala vyzu. Vy tento zvyk snad nemáte.

Třebaže je ještě brzy, půjdu do Ruzyně a tam se budu ozývat tak dlouho, dokud budu vládnout jazykem. Jen tak dokážu sepsat všechna vyjmenovaná slova do tohoto textu.